

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 50 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 9. prosinca 1891.

List 2.

Sv. Valentin povzdignjen.

V ljubljanski škofiji se sv. Valentin mučenik posebno časti. Zato so sv. Oče dovolili, da se njegovo čiščenje pri nas na višjo stopnjo povzdigne. Zadevno privoljenje iz Rima do premilostnega gospoda škofa Jakoba Missia pravi:

Ker verniki ljubljanske škofije sv. Valentina mašnika in marternika zavolj prejemanih dobrót kot posebnega patrona pri Bogu časté, so sedanji prečastiti škof ljubljanski, da bi željam duhovstva in svojih vernikov zadostili, ponižno prosili svetega očeta našega papeža Leona XIII. da naj bi god tega svetega mučenca, ki se obhaja 14. svečana, zanaprej po cerkveni pratiki in lastnem škofijskem branji smeli povzdigniti na obred manjšega dvojnatega godú (Duplicis minoris).

Sveti zbor za obrede, rabivši posebne pravice, ki so mu od Svetega očeta dobrotno podeljene, je dovolil prošnjo s tem, da se ohranijo „rubrike“ ali opravila pri cerkvenih opravilih.

Branje za II. ponočnico zamore služiti tisto, kakor je že poterjeno za Teržaško škofijo. Milostni gospod knez in škof poterjujejo, da od sv. zbora za obrede omenjena berila II. nočna se čisto zlagajo z izvirnikom, ki se hrani v ljubljanskem škofijstvu.

Rimski Martirologij ima sedem svetih Valentinov. Ta, o katerem je tukaj beseda, je bil mučenec in je dal življenje za sv. vero pod cesarjem Klavdijem. Bil je rimski mašnik velike čednosti in posebne svete čistosti. Cesar ga je tudi dal v ječo vreči in v železje djati. Ne sam cesar Klavdij in ne sodnik Asterij ga ne z vsim vabljenjem in zvijačami in ne z žuganjem

nista mogla od sv. vere odverniti. Ravno nasproti se je bil Asterij sam z vso svojo družino k sv. veri spreobernal, potem ko je bil sv. Valentin že dve leti slepi deklici pogled pridobil, ko ji je oči pokrižal z zaznamnjem sv. križa. Bil je Asterij to deklico za svojo hčer sprejel. To je bilo naznanjeno cesarju, kateri pa se je bil s tem tako razserdil, da je dal Valentina mašnika s palicami pretepati in potem zunaj mesta ob glavo djati. Neka žena je poskerbela, da je bil sv. Valentin ravno tam pokopan. Papež Julij je njemu na čast cerkev zidal. Njegov spomin obhaja sv. Cerkev 14. svečana.

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

Obisk na pokopališču.

Smert ubozega častnika napravila je na našega verlega Ivana globok vtis. Saj ga je tako iskreno ljubil, kakor punčico v svojem očesu. Bil je njegov najzvestejši prijatelj. In njegova smert žalostila ga je toliko bolj, ker je takorekoč le žrttev slabih prijateljev. Oh, kako rad bi bil rešil njegovo življenje, ako bi bilo mogoče s svojo lastno kervjo!

Vsak dan, kedar mu je le pripuščal čas, zahajal je na pokopališče, na zapuščeni grob svojega prijatelja in ondi pretakal gorke solzé. Oj, koliko vročih molitev poslal je na njegovem grobu v nebesa za zveličanje njegove duše!

Ivan sam se ga je spominjal še po smerti; vsi drugi so ga bili popolnoma pozabili. Lejte! toliko je vredno prijateljstvo zanikarnih tovaršev.

Ko je šel nek večer sam na mirodvor, srečal je tolpo veselih vojakov. Vsi so ga spoštljivo pozdravili, kajti Ivan se jim je zdel več nego navaden človek; zdel se jim je angelj v človeški podobi.

Ivan jih je povabil, naj grelo ž njim na sprehod, in radi so mu sledili. Po poti jim je pričel govoriti o minljivosti vsega posvetnega in o prijateljstvu. Pri izbiranju prijateljev, dejal je, treba nam je biti zelo previdnim, kajti po slabi tovaršiji rada glava boli. Nekateri prijatelji nas vedno hvalijo, nas čislajo, kakor madika; a to le iz samopridnosti. Ali kakor pravi nek pesnik:

„Če srečna doba ti življenja klije,
In solnce sreče ti prijazno sije —
Prijatelj dobil boš brez števila.
A če zadenejo te dnovi mračni,
Se pripodé čez te stebri oblačni:
Nesreča tvoja bo jih razkropila!“

Taki prijatelji so za nas največja nesreča. A vse kaj drugega je dober prijatelj. On je takorekoč naš drugi angelj várh.

Med tem pogovorom prišli so do grobišča. „Pojdite z menoj, dragi moji,“ rekel je Ivan; „tu na božji njivi Vam bom pokazal jasen zgled tega, kar sem vam pravil, grob nesrečnega častnika, katerega ste menda vsi poznali in kateri je padel kot žrtev slabih, sebičnih prijateljev.“

Molče so mu sledili med posameznimi gomilami. Vsi so postali še bolj zamišljeni, kot prej. Minljivost vsega zemeljskega stopila jim je tu z vso svojo presunljivo močjo pred oči.

Ko so prišli do novega častnikovega groba, obstopili so molče gomilo in zerli v tla. A ko je pričel Ivan na glas moliti „De profundis,“ — iz globočine — pristavljajoč: „Molimo za tega nesrečnega mladenca in za vse naše sobrate, ki tu počivajo in čakajo vstajenja,“ odkrili so se vsi in na glas molili za svojim mladim učiteljem.

In marsikterim lesketale so se solze v očeh!

Ginjeni in zamišljeni vernili so se na večer v vojašnico.

(Dalje nast.)

Pompeji nekdanj in sedaj.

Spisal Janez Bilec.

Vvod.

Mnogo slavnih božjih potov, Mariji posvečenih krajev, kjer Gospod Bog na priprošnje preblašene Device pobožnim vernim dobrote in milosti skazuje, nam je že „Zgodnja Danica“ opisala. Le o naj novejšem svetem mestu, kjer se na tisuče in tisuče vernikov zbira, da počastijo Kraljico sv. rožnega venca, kjer jim ona pobožnost vrača z uslišanimi molitvami in mnogimi čudeži, nismo dozdej razun kratkega poročila ničesar brali v našem cerkvenem listu. Ta kraj se imenuje Novi Pompeji, ali Pompejska ravan — Valle di Pompeji, na južnem Italijanskem.

Ime Pompeji, katero je v starem veku slovelo, je še bolj imenitno postalo v našem času, ko si je kraljica presvetega rožnega venca tu svoj sedež, svoj prestol izvolila. Ta kraj je v kratkem času zaslovel po vsi Italiji; postal je znan vsemu svetu. Sami sv. Oče Leon XIII so v več pismih (brevih) naznanili, da jim je novo Pompejsko svetišče zelo pri sercu. — Papež hvalijo in priporočajo pobožnost do Device Marije Pompejske, in zato so tudi novo baziliko Pompejsko obdarovali s premnogimi odpustki

in predpravicom, kakoršno ima le redko katero svetišče. Skoraj vsi italijanski in mnogi tuji škofje so obiskali milostni kraj, ter sebe in svoje čede tukaj nebeški Kraljici priporočili. Na več krajih po Laškem so oltarji, kapele in celo cerkve Mariji Pompejski posvečene.

Papež Pij IX so razglasili neomadežano spočetje preblašene Device Marije in ona si je izvolila Lourdes (Lurd), da jo tamkej kristjani časté, „kot Kraljico brez madeža izvirnega greha spočeto.“ Papež Leon XIII so kot drugi Dominik razširili in ponovili pobožnost sv. rožnega venca, in Marija je pokazala Nove Pompeje, kraj, kjer naj se časti kot „Kraljica presvetega rožnega venca.“ Pisatelj teh skromnih verstic se je v mnogih zadevah priporočal Mariji Novo-Pompejski, ter je bil tudi uslišan. Hvaležen za te milosti, je obljubil, Slovence poznaniti s tem svetiščem, kar naj bo z naslednjimi versticami spolnjeno. Posnel sem pa, kar tu spisujem, po več letnikih, v Valle di Pompeji izhajajočega, obširnega mesečnega lista, ki se imenuje „Il Rosario e la Nuova Pompeji“; torej je vse zajeto iz zanesljivega vira. Po tem kratkem vvodu naj preidem k stvari! —

I.

Pompeji v starem veku.

Popotnik, kateri hoče obiskati novopompejsko svetišče, mora na Napoljski postaji stopiti na železnico; pripelje se potem v 65 minutah na Pompejsko ravan. Zares krasna okolica se mu razgrinja pred očmi. Na tej strani sinje, veličastno morje, na uni se mu kažejo lepe, cveteče pokrajine. Portiči, Rezina, stari Herkulan in Oplont, žalujoči sestri Stabiji in Pompejem. Nad njimi gospodari vedno Vezuv, iz katerega se zmerom kroži in dviguje na kviško čern, gost dim.

Med tem smo že derdrali mimo Torre del Greco, mesto, ki je bilo že dvanajstkrat zasuto in dvanajstkrat zopet sozidano po prebivalcih, kateri se ne morejo ločiti od preljubljenega kraja; in Torre Anunziata, cveteče mesto, polno tergovcev in obertnikov, je že za nami. Pa glej, že smo dospeli na postajo starega Pompeja, pa v dolino Svetišča še nisimo prišli.

Pompeji! ime zgodovinsko, slavno, znano vsemu omikanemu svetu. Pompeji, nekdanj svitlo in krasno mesto. Seneka in Tacit, Flor in Livij so ga imenovali mesto lepo in cvetoče, obsevalo ga je solnce z vedno jasnega neba, cvetela mu je trgovina in obertnija; vezale so ga bele, ravne ceste na vse strani s sosednjimi mesti. Slonelo je na podnožju gore, pod katero je gorel strašen ogenj, topile se v nji rude in žgalo se kamenje. Gora je bila vedno pripravna izbruhniti žeplo, pepel in lavo. Močili in hladili so mesto valovi čiste in bistre reke z imenom Sarna, ktera je zamogla takrat manjše ladije nositi. Krog in krog mesta so se širili krasni verti, zeleni travniki, rodovitne polja, košati vinogradi.

Gora se zbudi in strese, bruhati začne ogenj in pepel, kamnje in žlindro, ter pokrije mesto in okolico, ljudi in živali s strašno, smertno odejo. Vse je bilo končano, vse je poginilo! —

Popotnik ne vidi tu družega kot griče zemlje in lave (žlindre) in cele verste zidin, potertih poslopij brez krova, stoječih ali ležečih stebrov, obokov, ostankov lepo barvanih zidov. Na koncu zagleda amfiteater — gledališče tisučkrat s človeško kervjo omadeževano. Na misel je prišlo popotniku starodavno ljudstvo, že zdavnaj pokopano. Dobro ohranjeni tiri vozov po ulicah, hiše, prodajalnice, veliki tempeljni — vse se mu dozdeva, da čaka, da gospodarjev čaka.

Vodnjaki in kipi, slike in dirjališča, grobovi in umetni mozaiki, vse kar tu vidiš, vse te spominja nekdanje moči in sloveza rimskega ljudstva. Pa nekdanji gospodarji se ne vračajo; vsa poganska mogočnost, vse veličastvo je končano. Ono je seglo le do groba! Velikanski terg in kopaljšče, hram Apolinov, Panteon, Avgustov tempelj, dve gledišči, amfiteater, vse je nemo, podobno velikanskemu okostju izkopanih velikanov. Tihota in groza vlada tu več kot osemnajst sto let.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane (Lepo življenje, lepa smert P. Amat-a Korošak-a.) 29. dec. je umrl pri 66. oo. frančiškanih v Ljubljani P. Amat Korošak, bogoslovec tretjega leta.

Rojen je bil 22. junija 1866 pri sv. Juriju na Štajerskem. Od svojih poštenih in vernih starišev dobro odgojen, je kazal že v prvi mladosti veliko pridnost in veselje do učenja. Stariši, dasi ubogi, pošljejo ga na prigovarjanje svojega duhovnega pastirja v šolo v Maribor, zanašaje se na božjo pomoč in usmiljena serca blagih ljudi.

In res, kar je blagi ranjki obetal v hiši svojega očeta, je natanko spolnjeval. Zveršil je v omenjenem mestu razrede in štiri latinske šole z dobrim uspehom. Učil se je pridno, lepo vedel, rad molil, posebno za svoje velikodušne dobrotnike. Rastel je v starosti pridnosti in pobožnosti, prav po nauku našega božjega Izveličarja.

Ker je pa hrepenelo njegovo mladeniško serce po večji popolnosti in tesnejšem zedinjenju z Bogom, se odpove, po dokončani četerti šoli, v cvetju svoje mladosti, svetu in njegovemu veselju, zapusti dobrega očeta, skerbno, pobožno mater, brate in sestre ter stopi v red sv. Frančiška Serafa.

Katero pero more popisati njegovo veselje, ko je prejel 29. sept. l. 1885 redovniško obleko pred oltarjem Matere Božje na Tersatu? Spominjajoč se vedno, da nosi častitljivo oblačilo velikega asiškega patrijarha, je živel vsaki dan svetejše. Bil je svojim sonovicem najlepši izgled v vsem dobrem.

Po dokončanem letu poskušnje ga pošljejo predstojniki v Kostanjevški samostan pri Gorici, naj bi tu nadaljeval šole in se pripravljaj za svoj vzvišeni stan. Ni mi treba tudi tu omenjati njegove pridnosti, natančnosti, vestnosti in pobožnosti, ampak le to pripomnim, da je bil resnega, terdnega in moškega značaja. Kdor je z njim govoril, si je utegnil misliti, da ima pred sabo moža pri 50 letih.

Zaradi teh lepih lastnosti pa je imel tudi biti odlikovan. Koj po prvem bogoslovnem letu je napravil slovesno obljubo 29. sept. 1889 in tistega leta 18. oktobra, so ga posvetili goriški knezonadškof, mašnika. Blagi mladenič, zdaj si dosegel najvišjo čast na zemlji! Zdaj vživa Tvoje serce, po čemur je hrepenelo leta in leta!

Kedo zapopade radost in veselje njegovo, ko stopi v svoji fari 27. okt. istega leta oblečen kot namestnik Kristusov, obdan od svojih starišev, bratov, sestrá, sorodnikov, znancev in prijateljev, v praznično ozaljšano cerkev in pred oltar trojedinega Boga ter opravi prvič Najvišjemu nekervavo daritev! — Pa človek ni nikdar dovolj pazljiv.

Na novi maši se je nekako prehladil in že v Gorico se vračaje je tožil v ljubljanskem samostanu, da je močno prehlajen in da čuti hude bolečine v persih. Prišel v Gorico je vergel nekaterikrat kervi iz sebe in nato se ga je lotila jetika. Dasiravno hudo bolan in slab, je vsejedno vestno spolnoval svoje šolske in duhovske dolžnosti. Mesca avgusta ga pokliče P. provincijal v Ljubljano, češ, naš zrak mu bode bolje vgajal. Čez nekaj dni odide v Nazaret na Štajersko, v nadi, da se tam pozdravi; a ker se je čutil čedalje slabšega, pride čez kake tri tedne nazaj. Zdaj se zroč popolnoma v voljo božjo, le to prosi Boga, naj bi mu dal še božičnih praznikov dočakati. Deset dni pred smertjo je nehaj maševati. V svoji dolgi bolezni se je kazal pravega učenca Jezusovega. Nikdar ga nisi videl žalostnega, ali nadležnega ali čmernega, ampak zmirom veselega, mirnega in značajnega. Vsak je občudoval njegovo železno potrpežljivost in vdanost v voljo Najsvetejšega. Zjutraj na dan nedolžnih otročičev je prosil, da bi prejel zakramente za umirajoče. Četudi ves slab in onemogel, zapusti postelj, počedi celico, se umije, obleče in z nekim rajskim veseljem pričakuje nebeškega Ženina. Taka radost je obsevala njegovo obličje, da ni bilo na njem poznati skoro nobene poteze dolgočasne bolezni. Spravljen z Bogom in ljudmi željno pričakuje smerti, prečuteč, da lota le prehod iz tega življenja v boljše — večno.

Na dan smerti ostane v postelji in je miren, ljubeznjiv in nekako zadovoljno smeljanje mu je opaziti na obrazu. Ob 11ih predpoldne se usede ter mirno reče pričujočim sobratom: „Zdaj je prišla moja zadnja ura.“ Nato sklene roki, vpre oči v pred sabo ležeči križ, se priporoči Bogu, Materi Božji, sv. Frančišku in drugim svetnikom tako goreče in iz dna serca, da so okoli stoječim solze oči zalile. Po taki vroči molitvi se uleže, stisne med roki britko martro in goreče moli s pri njem stoječim sobratom. Ko tiho izreče: „Zdaj gredó,“ izlihni dušo in mirno zaspi v Gospodu okoli tri četerti na dvanajst.

O ljubi sobrat! Nisi bil še popolnoma dosegel, kar si želel. Nisi še prišel v vinograd Gospodov, v katerem bi bil najgorečnije delal za čast Božjo in blagor svojega bližnjega. Zapustil si v najlepši dobi svojega življenja svet in njegove dobrote; pa za te ne pomilujem. Pač pa te blagrujem in kličem: Blagor Ti! Premagal si svet, premagal vse. Tvoja duša pa so ponesli nedolžni otročiči v nebeški raj. Tam bo Boga vekomaj vživala in gledala z obličja v obličje.

Le to imam še na sercu: Dragi sobrat! Sprejmi za spomin prijateljsko solzico, prosi za nas gori nad

svetlini zvezdami, da bi tudi mi enkrat srečno in mirno izdihnili svojo dušo in prišli k tebi v večno, presrečno domovino!

Na Berdu. 29. decembra. (Vari se blaznosti!)
Vsa pozornost ljudi, posebno bolnikov, obrača se sedaj v Berlin, kjer so jeli po Kohovi metodi zdraviti jetične bolnike. Do sedaj je pač še malo uspeha. Pa kakor je dandanes veliko bolnih na telesu, tako je tudi dosti jih, ki so bolni na umu, ki niso zdrave pameti, ktere blazne imenujemo. Prav dobro knjigo o umobolnih spisal je dr. Anselm Riker, naslov je: „Pastoral Psychiatrie.“ duhovnom namenjeno; stane le 1 gld. in je res izverstna. Pastor Jakobs terdi v knjigi „die Besserung des Verbrechers“, da so med 1000 ljudmi 3 blazni ali umobolni, toraj bi jih utegnilo biti na Kranjskem blaznih 1500, ker ima Kranjska do 500.000 ljudi; v Parizu se takih blaznih do 45000 nahaja. Na Angleškem je od l. 1848 do 1864 število blaznih poskočilo od 14.000 do 30.000. Po vsem svetu se število blaznih zelo množi.

Profesor dr. Mendel v Berlinu piše, da ni še gotove statistike o blaznih, in da rastoča mertudnost, alkoholizem sploh pojenjuje, kretinizem pa tudi se manjša vsled zdravstvenih naredb. Ta profesor tudi meni, da je toliko več blaznih (se jim pamet meša), kolikor bolj se kultura razvija; kolikor hujša je borba za vsakdanji kruh in življenje (ker so živeci toliko naperjeni), in kolikor več se vživa opojnih pijač. To so glavniše bolezni na pameti. Zanimivo je, kar piše profesor Kraft Ebing, profesor na Graški univerzi, v svoji knjigi „die Psychiatrie“ (cena 10 gld.); on pravi o alkoholu, žganju, te-le besede: Alkohol je med vsimi živili najvažnejši, in tudi najbolj nevaren, zato, ker se ga največ vživa. Ko so se bojevali civilizirani amerikanci zoper divje Indijance, so jih bolj premagovali in ugonobili z žganjem, kakor pa z mečem. Res je sicer, pravi nadalje, da so naši predniki več opojnih pijač popili, kakor sedanji rod; toda pili so le vino, in še to ni bilo močno, ni imelo veliko alkohola v sebi. Dandanes se koncentrirani, to je prav močen alkohol, žganje, izdeluje, ponuja, in obertniki ga lahko po ceni prodajajo. Ta alkohol je najslabjše verste, ki ima v sebi tvarino, „Fuselöl“ imenovano, in ta dela naj večo škodo „centralnerven-zistemu“, čutniškim močem. Ker je veliko blaznih, toraj je treba nove poslopja zidati in stare širiti in dozidavati. Na Stulencu imamo novo veliko blaznišče, kjer gg. primarij dr. vit. Bleiweis in sekundarij Reinič, bolnike zdravita s povoljnim uspehom; bolnike pa oskerbljujejo neutrudljive usmiljenke. Želeti bi bilo le večje nove kapelice za božjo službo, ki se sedaj opravlja v sobi, ki je v kapelo spremenjena. V Opavi imajo že blaznico po Pavilon-sistemu. V Belgiški državi, ktera ima posebno olikan narod, imajo pa še bolj napravo. Ondi imajo blazne v posebnih seliščih; v sredi vasi ali selišča biva zdravnik; blazni pa bivajo po hišah pri družinah, ktere dobivajo dobro plačo za oskerbljevanje in opazovanje blaznih. Vsi udje take družine čuvajo in opazujejo blaznenca svojega. Učeni zdravniki pravijo, da se prvo polletje ozdravi 60% blaznih, drugo polletje 25% „ drugo leto pa le 2 k večemu od sto bolnih. Bil sem že v raznih hišah, videl bolnike po bolnišnicah, opazoval jetnike v ječah, delavce po tovarnah, videl bedo in revo človeško; ali naj globo-

keji vtis napravilo je na me obiskovanje blaznice, ktero sem večkrat obiskal, kjer dušna tema krije njene prebivalce.

Ker je dandanes toliko blaznih, in se z vsakim dnevom njih število množi, in ker nobeden ne vé, kaj ga še čaka; toraj, kaj nam je storiti, da si ohranimo zdravo pamet?

Pervič, deržimo se rednega življenja, — sej že pregovor pravi: Derži se reda in red te bo ohranil; varovaj se pa, kar se dá, vsih strasti, kakor n. pr. igre, pijančevanja, nečistosti, jeze, napuha itd., kar dostikrat človeka ob pamet pripravi.

Drugič, ker vsak dober dar pride od Boga, Očeta svetlobe; prosimo Boga, naj nam On ohrani luč pravega spoznanja in zdrave pameti, da bi zamogli mirno, zadovoljno in trezno na tem svetu živeti, in si tako po dobrih delih in mnogih zaslugah nebesa zaslužiti.

Cvetlici.

V mladosti, starosti,
Kjer kodi živim,
V veseli radosti,
Al kadar terpim:
Le eno Cvetlico
Jaz ljubim serčnó,
Marijo Devico
Nebeško Gospó! —

V nadzemeljski slasti
Se serce topí,
Ko gledam, da v časti
Nebeški žari.
To divno Cvetlico
Jaz ljubim serčno
Marijo Devico;
To rajsko Gospó.

Če žalosti pšica
Mi rani sercé;
Ta rajska zvezdica
Tolažba mu je.
To žarno Cvetlico
Jaz ljubim serčnó,
Marijo Devico,
Prečudno Gospó.

V bolezni zdravilo,
Cvetlica je tá:
Ozdravlja prenilo
Z lečilom nebá.
To milo Cvetlico
Jaz ljubim serčnó,
Marijo Devico
Premilo Gospó.

Nedolžnim zaščitje
Mogočno vsak čas,
Nadzemeljsko bitje,
Nadangeljski kras!
To čudno Cvetlico
Jaz ljubim serčno;
Marijo Devico,
Prekrasno Gospó.

Brez nje mi živeti
Bi bilo grenkó;
Za njo pa umreti
Bi bilo sladko.
To rajsko Cvetlico
Jaz ljubim serčnó,
Marijo Devico,
Presladko Gospó.

Oj bodi mi mati,
Otrok sem tvoj naj;
Daj priti mi v zlato
Izvoljenih raj;
Da s taboj Cvetlica
Pa Bogu živim,
Cvetlic vseh Kraljica,
Te večno slavim!

S. M. Bonavent.

Razgled po svetu.

Pervi občni shod württemberskih katoličanov v Ulm-u. Dne 23. in 24. novembra p. l. veršil se je v

Uinu shod württemberških katolikov. Še noben kongres katoličanov ni bil tako dobro obiskan; vdeležilo se ga je namreč najmanj 17 — 18.000 oseb, ter je bilo vse mesto prenapolnjeno in so mnogi morali po bližnjih vasih ostati. Prišlo je tudi devet vlakov, nalašč v ta namen prirejenih, kateri sami so pripeljali nad 13.000 deležnikov. Samo železnična uprava je zaslužila ta dan 50 — 60.000 mark, ulmski gostilničarji, peki, mesarji i. t. d. pa tudi ne manj od 25 — 30.000 mark. To so števila, ki jasno kažejo, da katoliškemu ljudstvu na Nemškem noben trud in darežljivost za dobro stvar ni prevelika. Shod se je veršil vseskozi uzorno; vsa čast tedaj württemberškim katoličanom za tako častno in izgledno obnašanje! Vse vdeležence kongresa zedinjevala je ena misel, da so vsi sinovi iste matere sv. katoliške Cerkve in bratje v Jezusu Kristusu. In v resnici, bili so zastopani na shodu vsi stanovi: učenjaki, plemstvo, duhovščina, državni, občinski in zasebni vradniki, tergovci, obertniki in poljedelci.

V začetku je odbor nameraval v ponedeljek napraviti samo eno zborovanje v „Tuchhalle.“ A ker je sprevidel, da za toliko ljudi ni dovolj prostora, bilo je mesto enega sedem zborovanj, in sicer v štirih različnih krajih. Razun tega je bila še v nedeljo (21. nov.) predskupščina in v torek sklepna seja, tedaj vsega skup devet zborovanj.

Toda, kako je bilo z govorniki? utegnil bi kdo vprašati Tu se je pokazalo, kaj premore sveta navdušenost. Govorniki so hiteli od jednega kraja, kjer so bile skupščine, do drugega in pončevali ljudstvo. Niso se strašili nobenega truda za sv. stvar.

Predskupščina v nedeljo je odposlala poklonivne berzojavke kralju, škofu in njegovemu koadjutorju. Tudi so o tej priliki izvolili za predsednika kongresu grofa Rechberg-a, za podpredsednika pa odvetnika in deželnozbornega poslanca Runolfa Probst-a.

Pervi je govoril stolni kapitular grof Wolegg iz Rattenburg-a, odposlanec škofov. Govoril je nekako tako-le: „Svojo častno nalogo hočem z malo besedami izvršiti. Prinašam namreč celemu kongresu, Vam vsem, najprijaznejši, najserčnejši pozdrav škofa in nje g o v e g a k o a d j u t o r j a. (Gromovito ploskanje.) — Oba gospoda sta v duhu pri vsem našem delovanju sredi med nami; pričakujeta pa in upata, da bode prvi shod württemberških katolikov se pokazal kot delo prave jedinstvi in pravega miru, da se bode s tem okrepila vernost, da se bode pravo katoliško življenje še bolj razširilo ter se v vseh obnovila sinovska ljubezen do sv. matere katoliške cerkve in do njenega vidnega poglavarja. Prečastiti gospod škof so mi vzlasti naročili, naj povem, da se bodo danes in jutri posebej spominjali pri sv. maši tega shoda in upajo, da bode ta skupščina v prid in blagor Cerkvi in državi. Istotako pošiljajo prečastiti člani stolnega kapiteljna skupščini najpriserčnejša voščila. Bog naj blagoslovi in dokonča pričeto delo!“

Gromovito ploskanje nastalo je pri teh besedah po dvorani. Katoliški shod zvedel je slovesno in vradno, da se škof popolnoma ž njim strinjajo.

(Konec nasl.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januar (prosinec).

a) Glavni nameni:

*Češčenje sv. Alojzija, varha mladine.**

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Leto 1891 je slavnostno leto sv. Alojzija Goncaga, kajti preteklo je tristo let, kar je umerl blažene smerti dne 21. junija 1591.

Delajo se zato priprave, da bi se ta slavnost sv. Alojzija vredno obhajala. Posebno je pa kerščanska mladina na Laškem in Španjskem, ki se je na več imenitnejših krajih združila, da bi praznik svojega preslavnega patrona po svojih močeh praznovala. V Milanu so ustanovili za to nalašč častnik, izhajajoč vsak mesec, ki bi vse te priprave vrejeval. Pričakovati je velikih slovesnosti in brez dvoma bodo privabile veliko množico pobožnih romarjev, zlasti v Rim k grobu svetnikovemu, kajti ravno v pravem času bodo prišli.

„V resnici — pravi visokočastiti škof iz Borga San-Domino, prvi cerkveni knez, ki je mladino s posebnim razglasom k tej pobožni izjavi spodbujeval — če ima v naših dnevih mladina take boje prestajati proti napadom sovražnikov sv. Cerkve, če ti z vsemi močmi in z vsemi mogočimi pripomočki njeno pamet in ravno tako njeno pravost iščejo pokvariti; ali ni potem posebno času primerno na poseben način poveličevati onega mladeniča, v katerem je bila terdnost v veri tako čudovito združena z v resnici nadčloveško serčno čistostjo? Ko je bil še živ, so ga imenovali angelja v mesu, po njegovi smerti ga je pa sv. cerkev dala mladini, pred vsem šolski mladini, za posebnega patrona.“

Nj. eminenca kardinal patrijarh Beneški se je med prvimi za slavnost vzdignil in se je postavil na čelo društev, ki so si stavila za nalogo take slavnosti prirejati. Visokočastiti škof iz Mantove, v čegar škofiji je rojstni kraj sv. Alojzija, Kastilijone dela Stiviere, se je v svojem pozivu do mladine izrazil, kako veselje bo zanj, če se mu posreči tudi druge škofo katoliškega sveta za to pobožnost navdušiti.

In gotovo ni samo Italija, ki se živo vdeležuje razširjenja češčenja sv. Alojzija. Komaj je Alojzij Goncaga zemljo zapustil, že so se z laškimi mesti skoro vsi katoliški narodi združili, sprostit od apostolskega Sedeža, da se prišteje med svetnike. Za Nemčijo sta dobila že l. 1605 kardinal Frančišek knez Ditrihtajnski, škof olomuški, verstnik svetnikov in nekdanj v rimskem kolegiju njegov součence, in brat Alojzijeve, Frančišek Goncaga, poslanec cesarja Rudolfa II na papeževem dvoru, od Pavla V privo-ljenje očitno ga častiti. Pred kratkim je tudi dunajska nadškofija od apostolskega sedeža spro-sila, da je smela praznik sv. Alojzija v višji red postaviti, da bi njegovo praznovanje zaradi najnovejšega prazniškega reda kako leto ne izpadlo.

Odkar je Benedikt dne 22. decembra 1729 pro-glasil sv. Alojzija slovesno za varha mladine, se je

* Ker nam zvezek „Semibotov“ ni došel o pravem času, je naše naznanilo zopet za 1 teden zakasnjeno, kar se dá nadomestiti, ako se v spominik po dva dneva skupaj vzameta. Vr.

pobožnost k njemu, posebno pa po šolah in vzgojilnicah vseh narodov, tako razširila, da je malo svetnikov, ki bi jih tako splošno in tako goreče častili. In skušnja je učila, da ima ta pobožnost čudovito moč nedolžnost obvarovati, duha kerščanskega zatajevanja vzbujati, čednost pospeševati. Po pravici toraj visočastiti škof iz Mantove v svoji okrožnici izrekuje upanje, da se bo letošnje praznovanje smertnega leta sv. Alojzija slovesno izvršilo in da bo bogato na vsakoverstnem blagoslovu.

(Konec nasl.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. R. Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes in vsak trenutek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan. Leon XIII 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za čiščenje sv. Alojzija varha mladine, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakokrat 300 dni odpustka: in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX. 26. nov. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakokrat 300 dni odpustka Pij IX. 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX. 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni:

1. Novo leto. Obrezovanje Gospolovo — Ta in vsak dan mesca vse naznanjene, pa ne še zaznamovane, ali nenadne zadeve. Sv. Oče papež. Vsi posebno priporočeni bolniki. Usmiljenje z ubogimi.

2. S. Adelhard. Obvarovanje pred vojsko, notranjimi nemiri in boleznimi v novem letu, Katoliške učiteljska. Zelo važne skušnje.

3. S. Genovefa. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Težki družinski krizi. Odvrenjenje očitnih pohujšanj. Mlada dekleta, ki so v nevarnosti.

4. S. Tit. Boj za kerščansko šolo, Ljudski misijoni in duhovne vaje in njihovi voditelji. Razsvetljenje v vprašanih glode poklica. Več dijakov.

5. S. Edvard. Zveličanje duš nedolžnih otrok v brezverskih družinah. Versko gibanje na severnem Češkem. Poverjanje tujega blaga.

6. Ss. 3 Kralji. Hvaležnost za poklic k pravi veri. Več zavetišč za starčke. Zidanje cerkve na čast presv. Serca Jezusovega v Kolinu.

7. S. Rajnold. „Duhovni in obhajanci.“ Več kupčijskih in gospodarskih zadev. Težke operacije.

8. S. Severin. Cesar avstrijski in njegove dedne dežele. Katoliški pisatelji. Cerkevna potreba v velikih mestih. Vradniki.

9. Ss. Celzij in Marcijonila. Telesna in dušna revščina v velikih mestih. Rešilni zavodi za zanemarijene otroke.

10. S. Agaton. Veliko dušnih pastirjev v jako težavnih občinah. Razsvetljenje in moč za kerščansko vzgojo otrok. Več čisto podivjanih družinskih očetov.

11. S. Higin. Cerkev na Ogerskem. Vstanovitev več samostanskih naselbin in mnogo samostanskih zalev. Božjastni, slepi in hromi.

12. S. Ernst. Pokorščina do vsake postavne oblasti. Rešitev denarnih posojil, ki so v veliki nevarnosti in druge časne zadeve. Jetniki.

13. S. Agricij. Posvečenje dneva s kerščansko treznostjo. Gojitev notranjega življenja v deških in duhovskih semeniščih. Bolnišnice.

14. S. Engelmar. Poklic vrednih mladenčev v duhovski stan. Spreobrnjenje več posvetujakov. Več grešnikov iz navade in iz priložnosti.

15. S. Pavel. Spoznanje visokega pomena redovnega stanja, zlasti za naše čase. Stanovitnost in zvestoba v poklicu.

16. S. Marcell. Težke pastirske skerbi škofov, Zabranitev brezbožnih namenov. Povernitev zgubljenih bratov k veri očetov.

17. S. Anton. Oropane samostanske občine na Laškem. Samostanski predsednik in njegova občina. Več hudo skušanil.

18. Presv. Ime Jezusovo. Cerkev v južni Ameriki, zlasti v Braziliji. Družba Jezusova. Goreči duhovni za osirotele občine.

19. S. Kanut. Pravice sv. Sedeža. Severni misijoni. Nepokorni sinovi in hčere.

(Dalje nasl.)

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odvorni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Nekdo za oči, da bi mu ne opešale. — Bolnik za prevideenje, za dušno in telesno pomoč. — Dijak za dušne in telesne potrebe. — Mlad človek na poti pogubljenja za spreobrnjenje. — Neka oseba v posebnih zadregah za pomoč. — Oče posebno priporoča svojega zgubljenega sina, da bi ga Bog na pravo pot pripeljal. — Za dušne in telesne potrebe neke osebe. — Dve šavrsti osebi.

Zahvale.

Brat je imel že tri leta vsako leto bolezen v vratu (vratnico): opravljal sem začela 9dnevnicu lansko leto na čast Mariji D. čistega spočetja in sv. Antonu Pad.: precej tisto noč se mu je začelo boljšati in od tistega časa se mu bolezen več ni ponovila: hvala Mariji Čistega spočetja in sv. Antonu Pad.!

M. D.

Po več 9dnevnih k Sveti Družini, sv. Antonu in sv. Frančišku sem dosegla, kar sem prosila. Prosila sem namreč za sina in njegovo družino, da bi srečno došli v oddaljen kraj, in pismo naznanja, da so res srečno dospeli. Z gorečo zahvalo jaz kot mati prosim še zanaprej Sv. Družino, sv. Antona in sv. Frančiška, bodite pri njih do zadnjega zdihljaja.

L. K.

Imela sem več mesecev v nogi hude spečnine in tako mi je bilo, kakor da bi se mi imela noga gnajiti. Začela sem z zaupanjem opravljati devetdnevnice v čast Jezusovemu Srcu, Materi Božji in sv. Jožefu, in še posebej k sv. Antonu Padovanu in sv. Frančišku Serafinskemu, z obljubo, če se mi noga ozdravi, da hočem to dobroto v „Danici“ razglasiti. Zares, po dokončanih devetdnevnih se mi je noga popolnoma ozdravila. Zato izrekujem Bogu in vsim ss. pomočnikom svoje presereno zahvalo. Bog bodi česčen in hvaljen v svojih svetnikih!

Iz Idrije.

Frančiška.

„Tisočerno zahvale izrekam preblaženi Devici Mariji in ss. 3 Kraljem za vse dobrate preteklega leta, osobito za sad duhovnih vaj, priporočujoč se še nadalje Njenemu in njihovu varstvu. Gospa moja, Mati moja, pomni, da sem tvoj! Varuj, brani me kot svoje lastnino!“

V Ljubljani, 6. januarja 1891.

Bogoslovec.“

Iz Gorice, 29. 12. 1890. Prečastiti gosp. vrednik! Prosim blagoizvolite sledeče verstice v cenjeno „Zg. Danico“ sprejeti: 22. novembra t. l. sem dobil iz Prestraneka žalosten list, v katerem mi moji starši naznanjajo, da je moja 16letna sestra Micika za smert bolna, in že jo morajo previditi s ss. Zakramenti za umirajoče, ter ni upanja, da bi še kaki dan preživela. Vse zdravila, ki jih je zdravnik gosp. K. pripisal, ji ne pomagajo. Neizrekljiva žalost me je obšla, ter zdihnem: „O Marija sedem žalosti, pomagaj!“ in ko bi trenil mi pride na misel „voda iz Kastelpetroza.“ Zapečatim eno steklenico vode iz Kastelpetroza in jo pošljem staršem z opazko, da hitro, ko dobijo to steklenico, naj vlijejo nekoliko kapljic le-te vode sestri v usta in je z njo prekrizajo, in naj z velikim zaupanjem Marijo sedem žalosti, ktera se v Kastelpetrozu prikazuje, na pomoč kličejo. Ko so moji starši steklenico prejeli, je bila Micika ravno od čast. g. kaplana iz Slavine J. M. s svetimi zakramenti za umirajoče prevedena; to je bilo 25. novembra t. l. Zalostni starši so jokajoči klečali pri postelji in ji dušo priporočevali, ker zljaj in zljaj je imela dušo izdihniti. Prečitavši moje pismo, odprejo hitro steklenico, vlijejo umirajoči deklacij čudodelne vode v usta, jo z njo prekrizajo — molijo z velikim zaupanjem k Mariji sedem žalosti — tudi jest sem opravljal devetdnevnicu — in glej! čez nekoliko časa je prišla deklacija k sebi, prenehala je vsa smertna nevarnost, in drugi dan se je počutila popolnoma zdrava in krepka, je posteljo zapustila in zljaj ni več sledi bolezn na nji. — Cenim za dolžnost to objaviti, ker sem obljubil, če se ozdravi, da hočem to v „Danici“ naznaniti.

Br. Urban Zele,
frančiškani v Gorici.

Listek za raznoterosti.

Očitna zahvala. Vsim preblagim dobrotnikom, ki so lansko leto v tako lepem številu dobrotne darove pošiljali za naše ubožne dijake pod imenom: „za dijaško mizo“, da smo po večem z njimi izhajali, čeravno so bili troški, zlasti v ljudski kuhinji, zares

veliki, — mili Bog poverni in neprenehoma z vso obilnostjo povračaj njih preblage dobrote!

Veže nas dolžnost še posebno zahvalo naznaniti dvema preblagima dobrotnikoma, ki sta zljaj o božičnem času velikoserčno se spominjala naših mladenčev. Darovala sta namreč:

Blagorodni gospod dr. Jernej Zupanec, predsednik c. kr. notarske zbornice, 50 gl. „za dijaško mizo“, in častiti gospod Anton Jakšič, župnik v pokoju, 500 gl. „za eno vstanovo dijaške mize v Ljubljani“ — Močno nas je ginila tolika dobrota. Bog ohrani obema, že priletima gospodoma, v Svoji milosti še mnogo let ljubo zdravje in življenje in pripravi prav lepo plačilo v svetlem raj! Tako pa tudi vsim drugim dobrotnikom naše šolske mladine!

Financministerski oddelek. Če tudi nismo potice pekli, vsaj na naš poštev ne, nam je vendar „ljudska kuhinja“ za mesec gruden (december) pobrala za 128 mladenčev 158 gl. 64 kr. V vsem skupaj pa okoli 200 gl., nekaj manj memo prešnjega mesca, ker jih je bilo nekaj šlo domú o božičnih praznikih. „Denarnemu ministru“ in dijakom bilo bi všeč, ko bi se vernil saj vsak mesec enkrat Božič s svojimi počitnicami! — Bog živi naše dobrotnike! Brez njih bi „kuhinja“ z dijaki šla na boben!

Za novo leto. Velika pratika Blaznikovih naslednikov z mnogim drugim blagom. Cena 15 kr.

Echo aus Afrika, je majhen mesečnik, prav znamenit, ki stane samo 50 kr. na leto, pa obsega veliko razne tvarine in služi protisužajnim namenom. Napis je: Löbl. Redaction des Echo aus Afrika, Wien, I. Johannesgasse 8.

Škofjeloški grad, ki je v sosesstvu z uršulinskim kloštrom, le nekoliko višje je postal lastina tega samostana. Grad, svoje dni lastina frizinških škofov na Bavarskem, je tedaj zopet v nekem pomenu dosegel cerkven namen.

Č. g. Fr. Špendal bode prihodnjo nedeljo slovesno vneščen za župnika v Teržiču, kjer je bil dozdam administrator.

V Kobilji glavi na Krasu je 3. t. m. umrl ondotni vikarij č. g. Anton Makuc, R. I. P.

Kteri naj večo škodo delajo narodnosti? Odgovor: Tisti, ki jo nad vero povzdigujejo. — Zakaj vsak poštenjak se z zamerzo odvrta od tacihi ljudi, ki so ali bedaki, ali pa hudobni bogokletneži.

Zamurski misijonar č. g. Daniel Farim-Den je bil precej hudo obolel; pa — hvalo Bogu — že se mu je zboljšalo. Vsled tega morata misijonarja svoj odhod nekoliko odložiti.

Vis. r. gosp. deželni glavar dr. Jožef Poklukar že nekaj časa boleha. Bog ohrani blago življenje splošnojubljenega gospoda!

Jezičnik: knjiga slovenska v 19. veku, znamenito delo, slovenskega etimologa gosp. častnega kanonika in profesorja Jos. Marna, je na dnevu že kot 28. letnik. Obsega 60 strani in dobiva se v nekterih odtiskih v „Katoliški bukvarni“ po 60 kr. Ta letnik opisuje 17 slovenskih rojakov, ki so bili

več ali manj pisatelji v domačem jeziku. Ti so: A. Einspieler, Mat. Majar, dr. Jož. Muršec, Dav. Terstenjak, Andr. Pirnat, Jak. Volčič, Mat. Cigale, Fr. Levstek, Drag. Dežman, Vitesl. in Jos. Radonievč, Iv. Tušek, Fr. Erjavec, V. Mandele, Sim. Jenko, Jan. Volčič, P. Ladislav Hrovat. Te knjige, katerih je več že pošlo, se čez malo časa tudi za drage peneze ne bodo več dobivale; komur tedaj je do slovenske stvari naj berze seže tudi po tem letniku.

Zahvala. Ravno kar nam je došlo od slavnega deželnega odbora veselo naznanilo, da je vis. deželni zbor dovolil 200 gld. za omizje naše ubožne šolske mladine v ljudski kuhinji, ki naj se podpisanemu izplačajo iz deželnega zaklada. Za ta velikodušni dar naznanjamo v svojem in v imenu podpirane mladine in njih staršev naj bolj iskreno zahvalo.

L. Jeran.

Iz Rima naznanjajo, da med vladarji, ki so sv. Očetu čestitali za novo leto, je tudi ruski car, kateri je naznanil nado, da se bode njegova vlada z Vatikanom porazumelo v vsih še ne rešenih vprašanjih med Rimom in Rusijo. Molimo, da bi se to res zgodilo.

Duhovni govori na vse zapovedne svetkovine. Izdal Ivan Bečić, profesor u sjemeništu. Djakovo 1890. — Cena v „Katol. bukvarni“ 1 gld. 50 kr. — Govori za praznike med letom in za nekatere posebne prilike, so primerno vravnani, rabni in lahko umljivi, v hervaškem jeziku, torej lično delo, blizo 300 str. v osmerki, vredno priporočilo. —

Abbé Le Pailleur dobrotljivi vstanovitelj reda „malih sester ubogih“, umaknil se je pred nekimi meseci očitnemu delovanju in hoče poslednje dni svojega življenja preživeti v večnem Rimu. Minulo je že petdeset let, odkar je vstanovil prvi samostan tega reda v odležnem kraju francoskega departementa Bretangskega. Podpirale so ga samo tri uboge ženske. Sedaj pa je red „malih sester ubogih“ razširjen že po celem svetu. Abbé Le Pailleur ima sedaj 78 let.

Iz rimskega Martirologija.

(16. mal. serpana.)

Nekdanji rimski trinogi so papeže, škofe, duhovne in sploh kristjane telesno terli in morili, sedanji samosilniki jih pa po duhovno terpinčijo, tergajo in ubijajo. Radi bi svojo oblast daleč po svetu razširili, da bi svojemu napuhu zadostovali in povsod framaonstvo gojili, ljuliko trosili. Kako da so nekdanj delali, kažejo vsi dnevi leta. Poglejmo današnji dan, 16. aprila.

V Rimu ste življenje darovali ss. mučenici Bazi-lisa in Anastazija, plemeniti gospé in učenki apostelnov. Ker ste bili stanovitni v veri ob času Neronomem, so jima trinogi jezik odrezali in noge odsekali in potem ju z mečem končali. Tako ste dosegli krono mučenstva in slavo za vse čase, tri-

nogov spomin pa je preklican in ognjušen na vekomaj. Bodo li nasilniki v duhovnem oziru ineli lepši spomin? Pač so tudi nekdanji trinogi, kakor sedanji, pisali ostudne laži zoper kristjane, pa kdo jim zdaj verjame, kaj jim pomaga njihovo brezboštvo? —

Ravno ta dan so smert terpeli ss. mučenci: Maron, Evtihét in Viktorin. Na prvo so bili zarad spoznavanja sv. vere s sv. Flavijo Domitilo vred tirani v pregnanstvo na otok črnega morja; potem pod vladarjem Nervam rešeni; ko so pa že silo veliko ljudi spreobrnili k sv. veri, jih je pod Trajanom sodnik Valerijan še mnogotero terpinčil in ukazal ob glavo djati.

Kamor je seglo gospostvo volčjih Rimljanov, povsod je bilo klanje in pobijanje kristjanov. Spomin je ravno ta dan ss. mučenikov Maksim-a in Olimpijad-a, ki sta bila pod cesarjem Decijem z gorjačami in osvinčenimi stremeni pretepana in poslednjič so ju v glave z gorjačami tlečili, dokler nista duše izdihnila.

V Miri, v Liciji, je sv. Krescent v ognju svoje marterstvo dokončal.

Tako tudi ss. mučenca Teodor in Pavzilip, ki sta za vlade cesarja Hadrijana za sv. vero smert preterpela.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: L. W. 60 kr. — Č. g. katehet Anton Keržič v imenu „Detoljuba“ 30 gld. — Čast. gosp. župnik Ant. Jamnik 6 gld. — H. L. 40 kr. — J. A. 2 gld. 56 kr. — Č. g. župnik Jakob Gruden 3 gld. — Čast. g. župnik Fr. Vohinec 2 gld. — Neimenovana 1 gld. — M. D. 20 kr. — Neimen. 20 kr. — Čast. gosp. župnik Mat. Tavčar 10 gld. — „Benedictionem coel. deprecior super Te et mensam stud.“ T. K. 2 gld. — Dober prijatelj 12 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Kranja 26 gld. — Po preč. gosp. župniku J. Rozmanu 20 gld. — Gdnja. Vikt. Meleer 1 gld.

Za sv. Očeta: Iz Smlednika čast. g. župnik Anton Klemen 20 gld. 36 kr. — Fara Gorjanska po č. g. župniku J. Ažmanu 25 gld. 74 kr.

Za družbo sv. Bonifacija: Gdnja. V. Meleer 1 gld.

Za zatirane redovnice na Italijanskem: Gdnja. Viktorija Meleer 2 gld.

Za afrikanski misijon: Kat. Pogačar 1 gld.

Za najpotrebniši misijone: Čast. gosp. župnik J. Ažman 1 gld. 70 kr.

Za vstanovitev stalne večji rezidence čč. oo. Jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: Il. zbirka 10 gld.

Iz Preserja prejeli naslednje: Za „Danico“ 2 gld. 20 kr.; za „Slovenca“ 4 gld.; za dijaško mizo 2 gld.; pa 6 gld. za sv. Det., S. Očeta, bratovšč. S. R. Tel., bratovšč. Naše lj. Gospé, za „Detoljuba“ in za nekega dijaka — po 1 gld. (Lepa hvala, vse vravnano.)